

PROLOG

Jeg sidder ved det lille bord i køkkenet og lader mine øjne glide ned over de mange sider, jeg har skrevet. De handler om en del af mit liv, som gør mig vemodig, men også taknemmelig over, at jeg i dag kan sidde her og være så harmonisk.

Solens stråler rammer de røde blomster, jeg plukkede i går. Den røde farve giver mig ro og lykke, og jeg forstår, at jeg er kommet igennem den lange tunnel, jeg har bevæget mig i de seneste år. I lang tid har den røde farve gjort mig utryk. Først nu indser jeg, den er tegn på nyt liv, symbol på alt levende, kærlighedens farve.

Længe sidder jeg og lader mig tryllebinde af de røde blomster.

FØRSTE KAPITEL

Jeg kom til verden en ualmindelig kold majdag. Når min mor senere gav udtryk for, at hun syntes, maj var en kold og trist måned, troede jeg, det var fordi, det var den måned, jeg var født i.

Jeg blev døbt i juli måned. Mit navn er Mona Lange, og hvor blev jeg drillet med *Lange*. Min mor sagde, at hvis børn *ville* drille, så kunne de drille med alt; jeg var bare et alt for let offer.

Min far var leder af et stort malerfirma og var næsten aldrig hjemme. Hvornår, jeg var blevet til, var en gåde, for mine forældre så ikke ud til at kunne lide hinanden. Der var i det hele taget ingen varme og kærlighed i mit barndomshjem, og jeg mindes hverken kys eller kram. Hvis jeg slog mig eller var syg og havde ondt, sagde mor: *Vi er lavet af kød og blod, og alle har ondt en gang imellem, det skal man ikke pibe over.*

Mor arbejdede seks dage om ugen; hun var damefrisør og havde egen salon, og så gik hun til en masse selskaber med byens snobber, selvom de fleste i den kreds benyttede den dyrere salon på torvet. Mine forældre var derfor ikke meget hjemme, men jeg havde det også bedst alene, for jeg følte mig helt forkert, når mor var der. Hun var meget smuk, helt brunt hår og en fin, hvid hud. Jeg var for bleg, sagde hun ofte. Jeg var også for lang og ranglet. Derfor blev jeg også drillet med, at *Lange var så lang.*

Da jeg kom i ottende klasse, voksede mine jævnaldrende meget, mens jeg stod stille. Så var de pludselig højere end mig, men på det tidspunkt var jeg så kuet, at det ikke betød noget. Og det kunne ikke gøre mig glad. Fra jeg var omkring elleve år, husker jeg ikke et eneste lykkeligt øjeblik. Jeg havde det måske godt nok, mine forældre drak ikke meget, og jeg fik ikke tæv. Var altid ren og pæn i tøjet, fik god mad og rigeligt med lommepenge, bare ingen kærlighed. Selvom mine forældre nok elskede mig, så viste de det ikke.

Engang i første klasse var jeg til fødselsdag, og da pigens mor og pigen kyssede hinanden, blev jeg varm indeni. Det var noget helt utroligt at se, og jeg tænkte, *bare det var mig*, men da jeg i sjette klasse så det samme, blev jeg forlegen. Man kunne da ikke vise sine følelser, når der var andre til stede. Når jeg så film, hvor der var kys og kram, så jeg også væk, og jeg spurgte en dag min mor, hvorfor nogle rørte ved hinanden, når andre så det. Hun svarede, at man i det hele taget ikke skulle røre ved hinanden; man kunne få en masse sygdomme.

Da jeg var færdig med folkeskolen, forventede mine forældre, at jeg skulle på gymnasiet, og da jeg ikke havde andre idéer selv, blev det sådan. Jeg var jo også klog nok og havde fået gode karakterer.

Nu kunne jeg begynde på en frisk, håbede jeg, for her var der næsten ingen, der kendte mig. De vidste ikke, at jeg ingen venner havde, og at jeg altid var den stille pige. *Jeg kunne være en anden*. Desværre viste det sig hurtigt, at jeg ikke kunne, og hurtigt faldt jeg tilbage i rollen som klassens stille pige. Jeg kunne godt snakke lidt i timerne, når læreren spurgte om noget fagligt, men i frikvar-

tererne var jeg tavs og alene. Vi var faktisk tre, der altid sad bøjet over bøgerne, og på en måde var det dejligt, jeg ikke var den eneste. Men ensomheden var stadig blind passager, og da jeg havde sagt nej til en masse fester, holdt de op med at invitere mig.

Da vi på et tidspunkt skulle på et studieophold i udlandet, overvejede jeg at blive hjemme, men mine forældre så meget mærkelige ud, da jeg sagde det. De vidste jo heller ikke, hvordan jeg havde det, eller hvem jeg egentlig var. Men *med*, det skulle jeg.

Vi skulle til Italien med bus, og jeg havde overvejet at spille syg og blive hjemme, men noget fik mig alligevel til at tage med. Jeg ville i grunden gerne se noget af den store verden.

Idet jeg steg op i bussen, mærkede jeg det gamle sug i maven, hørte fortidens stemmer: *Jeg vil sidde ved siden af Emma! Også mig!* Vild forvirring lige til læreren sagde: *Jeg bestemmer.* Nye udbrud: *Øv, jeg vil ikke sidde ved siden af Lange, det er snyd!* Jeg huskede de gange, min sidemand havde klemmt sig ned et andet sted for at undgå mig. Latteren bag i bussen. Sangen som alle sang med på, bare ikke mig. Men denne gang ønskede jeg faktisk at sidde for mig selv. Så kunne jeg nyde landskabet uden at skulle vride hjernen med at finde på noget genialt at sige.

Vi var af sted i fem dage, og jeg nød det meget. Jeg så blandt andet Venedig, som jeg var vild med. Når de andre gik på cafe om eftermiddagen, fortrak jeg til smukke steder, hvor jeg ofte sad og tegnede i flere timer. Jeg var en del alene, men det var dejligt at være væk fra mine forældre.

På busturen hjem igen kom jeg til at sidde ved siden af Emil, som var den tredje stille elev i klassen. Først sagde vi ikke noget til hinanden. Jeg skævede til ham, han var virkelig pæn. Hvorfor mon han ikke snakkede med de andre? Det gjorde han faktisk også ind imellem, og det virkede, som om de andre havde respekt for ham. Måske holdt han bare af at være alene, selv om det var svært at forstå, at man kunne vælge det frivilligt.

Efter en times tid, hvor han havde læst i en bog, og jeg havde kigget ud ad vinduet, så han pludselig på mig, smilede og sagde:

- Du er faktisk køn, ved du det?

Jeg blev så paf, at jeg vist glemte at rødme.

- Det virker ikke, som om du er klar over det, fortsatte han, - klog er du også, vi drenge burde stå i kø, men du er måske til piger?

Først troede jeg, han lavede grin med mig, men hans øjne var alvorlige. Jeg sagde ikke noget, for hvad skulle jeg sige?

- Du skal lære at tro på dig selv, jeg vil gerne hjælpe dig, hvis jeg må. Jeg kommer og besøger dig en dag, når det bliver hverdag igen.

Han så kort på mig, tog sin bog og begynde igen at læse. Imens sad jeg som lammet, ikke en lyd havde jeg sagt, og jeg følte mig komplet dum. *Totalt åndssvagt, tro mere på mig selv! Hvordan skulle jeg kunne det, når jeg ikke turde sige et ord?*

Resten af turen læste og sov Emil, og jeg prøvede at tage mig sammen til at sige noget. Ingen havde nogensinde sagt så meget pænt til mig. Men modet kom aldrig, for jeg hørte hele tiden min mors stemme i mit øre: *Tag dig*

nu sammen pigebarn, du sidder altid herhjemme og kukkelurer. Gå dog ud og find dig nogen venner. Hvis der ellers er nogen, der gider være sammen med en, der aldrig siger et fornuftigt ord.

Da vi kom i skole igen, talte han heller ikke til mig, så jeg tænkte, det nok var noget, jeg havde drømt.

Det blev fredag, og alle snakkede om de fester, de skulle til i weekenden. Men det rørte mig ikke længere. Jeg ville læse en ny bog, jeg havde købt.

Om eftermiddagen kom min mor ind til mig.

- Emil fra din klasse har lige ringet; han spurgte, om du var hjemme, og jeg sagde, at det var du altid. Han spurgte, om han måtte komme forbi ved halv ottetiden. Hvis ikke det passer, må du bare ringe.

Først sad jeg som lammet, så tænkte jeg, han nok ville have hjælp med lektier, selvom han var en af de dygtigste. Nej, det kunne ikke passe, men hvad ville han mig så? Jeg måtte ringe og sige, jeg var syg, for hvad skulle jeg tale med ham om?

Ved aftensmaden kunne jeg næsten ikke spise, og det hjalp ikke, at mor fortalte, Emils familie var en af de rigeste i byen og meget snobbet. Det kaldte hun alle, der ikke fik sat hår i hendes salon, men i den store, dyre midt på torvet. Når hun omtalte dem med foragt, tænkte jeg altid, at det jo ellers var de samme, hun gik til sammenkomster med.

Aldrig havde jeg været så nervøs, og da klokken var syv, havde jeg det, som om jeg virkelig var syg. Halv otte var han ikke kommet, og jeg håbede, han havde fortrudt. Kun dybt inde var et lille håb, et ønske om at opleve, hvordan det var at have en på min egen alder at

snakke med. Så ringede det på døren, og inden jeg nåede ud i entreen for at åbne, havde mor allerede lukket op; hun smilede, og på fem minutter var der kommet flere ord ud af hendes mund, end jeg sagde på en hel uge. Emil var venlig, tålmodig og høfligt lyttende, men efter lidt tid spurgte han, om han måtte se mit værelse. Tavs nikkede jeg og førte an, og jeg lukkede døren efter os for at få fred for min mor. Jeg fortrød hurtigt, for nu var vi helt alene.

- Må jeg sætte mig?

Jeg nikkede. Mine årer dunkede, og jeg kunne ikke få et ord frem. Så gik døren op, og mor spurgte, om vi ville have noget. Jeg var målløs, for hun havde aldrig før spurgt til mine behov. Nå, men det var jo også for Emils skyld, ikke min.

- En kold sodavand ville være dejligt, sagde Emil med et smil.

Mor kom tilbage efter kort tid med en vand og et glas. Emil hældte halvdelen op i glasset og gav mig det; selv tog han flasken. Jeg blev rørt og fik en stor klump i halsen. Han drak lidt, og så begyndte han at tale.

- Først vil jeg lige sige, at jeg synes, du er en dejlig og sød pige. Men du tror ikke på dig selv, og det er forkert, for vi er alle noget særligt på hver vores måde.

Han lod blikket fare ud ad vinduet, hvor den store eg fra nabogrunden vinkede med krogede grene.

- Når du ikke tror på dig selv, så gør andre det jo heller ikke, Mona. Jeg vil virkelig gerne lære dig at kende, for du virker ærlig talt mere interessant end de andre skvadrende gæs i klassen.

Og så fortalte han om sig selv og sin familie. Jo, de var rige og også af god familie, og alt skulle være perfekt

udadtil. Var man lidt anderledes, gik det ikke. Han sad et øjeblik helt stille, øjnene fik et trist glimt, og han strøg sig over panden, før han fortsatte.

- Jeg har faktisk ikke så meget rigtig fritid, for jeg spiller klaver tre gange om ugen og synger én gang. Jeg elsker musik; jeg har tre søstre, som alle går til sport, ligesom mine forældre gør. Jeg er den eneste, der er musikalsk. Jeg synes, man via musikken kan leve sine følelser helt ud. For livet er jo ikke altid nemt, vel?

Han så ivrigt på mig.

- Vil du ikke fortælle lidt om dig selv?

Jeg forsøgte at synke min klump, der blokerede for al tale.

- Hvis ikke lige nu, er det helt ok. Jeg kommer igen. Jeg håber, vi kan blive venner.

Han smilede og takkede for sodavand.

- Vi ses i morgen, Mona, jeg finder selv ud.

Så var han væk igen, og der sad jeg uden at have sagt noget som helst. Det fik mig til at føle mig endnu mere dum. Ikke et eneste ord havde jeg sagt, og inde i mit hoved havde mine tanker travlt med at håne mig. Det var da også vildt dumt, når der endelig var en jævnaldrende at snakke med. Ja, bare det at have en at tale med overhovedet, for mine forældre snakkede jeg jo ikke med. Og så havde jeg bare siddet tavs som en østers. *Åh, hvor dumt! Nu gad han nok ikke komme mere.*

Men det gjorde han. Fra den dag kom han flere gange om ugen. Og da jeg først havde vænnet mig til ham, begynde jeg at åbne mig, og han blev den første rigtige ven, jeg havde.